

Arrest

nr. 88 446 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Abkhazië en u beschouwt zich Georgisch staatsburger. U bent van gemengd Georgisch-Abkhazische origine. U woonde in het dorp Pirveli Gali, in de regio Gali, Abkhazië. Begin jaren negentig woedde er een afscheidingsoorlog in Abkhazië, die eindigde in de de facto autonomie van het gebied. Na het conflict bleven Georgische paramilitaire groepen evenwel acties uitvoeren in Abkhazië en de Kodorivallei bleef in handen van Tbilisi. De sterke man in de Kodorivallei was E. K., leider van de paramilitaire groep M. U kende K. zeer goed en gaf hem, en andere leiders van paramilitaire groepen, sinds 1993 informatie door over Abkhazische en Russische

troepenbewegingen en over de activiteiten van andere paramilitairen. In 2004 werd u in Zugdidi gearresteerd en naar het politiekantoor gebracht. Ze wilden dat u hen informatie zou doorgeven en bovendien wilden ze dat u uw noten via de Georgiërs in plaats van de Abkhazen zou verkopen. Op 10 december 2005 kwam uw zoon om bij een bomexplosie in Ochamchire. Volgens u waren de Georgische veiligheidsdiensten verantwoordelijk hiervoor. In juli 2006 trokken troepen van het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken de Kodorivallei binnen nadat K. had geweigerd om M. te ontwapenen. Enkele leden van M. werden gevangen genomen, andere, waaronder K. zelf, konden ontkomen. Volgens u wisten de Russen en Abkhazen al die tijd van uw activiteiten maar zouden ze u met rust gelaten hebben omdat ze niet voldoende bewijzen tegen u gehad hebben en ze bovendien geen problemen wilden creëren met K. In augustus 2008 brak er opnieuw oorlog uit in de Kodorivallei en Zuid-Ossetië. U hield zich hierbij afzijdig. Eind september 2008 kwam het hoofd van de administratie van Gali naar u toe en zei dat u, als u in uw huis wilde blijven wonen, een zeer hoog bedrag moest betalen. Toen u hem vertelde dat u het geld niet had, stelden ze voor dat u in een kleine kamer in het huis kon blijven wonen als er Russische officieren in de rest van het huis konden wonen. U stemde hiermee in. Ongeveer een week later brak 's nachts, op een moment dat de officieren afwezig waren en er enkel een paar soldaten waren, brand uit. De Abkhazen beschuldigden u ervan het vuur te hebben aangestoken. Het hoofd van de administratie vroeg u naar zijn huis te komen. Hij stuurde mensen naar u om u te bedreigen. Ook het hoofd van de politie wilde u spreken. U dook twee dagen onder bij een buurman. Daarna vertrok u naar Georgisch grondgebied en dook er onder in Tbilisi, de regio Samegrelo en Batumi. Uiteindelijk besloot u Georgië te verlaten. Begin januari 2010 vertrok u, clandestien aan boord van een vrachtschip, uit Batumi. Rond 19 januari kwam u aan in de haven van Cherbourg. U werd met een auto naar België gebracht, waar u asiel aanvraagde op 21 januari 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren bent in Abkhazië en er, met uitzondering van de periode 1978-1986, tot oktober 2008 gewoond hebt. Ondanks de de facto autonomie van Abkhazië sinds het begin van de jaren negentig, beschouwt u zichzelf als een Georgisch staatsburger. (CGVS, p.3-4)

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de centrale Georgische regering in Tbilisi Abkhazië steeds heeft gezien als een integraal deel van het Georgisch grondgebied en dat zij alle inwoners van Abkhazië, van welke etnische afkomst dan ook, als Georgische staatsburgers beschouwt. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de onafhankelijkheid van Abkhazië door de Europese Unie niet wordt erkend en dat Abkhazië beschouwd wordt als een deel van Georgië. Bijgevolg dient de door u verklaarde vrees ten overstaan van Georgië te worden beoordeeld.

U verklaart bij een terugkeer naar Georgië vervolging te vrezen door de Georgische autoriteiten omwille van het feit dat u contact onderhield met E. K. en hem hebt geholpen. U vreest dat de Georgische autoriteiten u zullen arresteren en opsluiten of doden. (CGVS, p.9, 14, 18)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk maakt dat u E. K. en andere leiders van paramilitaire groepen zou hebben geholpen.

U verklaarde dat u aan E. K. informatie doorgaf over Abkhazische en Russische troepenbewegingen en de acties van de Georgische paramilitaire eenheden. Het dorp waar u woonde, in de regio Gali, zou strategisch gelegen zijn. U zou ook persoonlijk contact hebben gehad met leiders van Georgische paramilitaire eenheden, zoals D. S. (CGVS, p.11) Gevraagd naar namen van enkele van deze paramilitaire groepen, stelde u in eerste instantie dat u "niet geïnteresseerd was in namen". Nadien verklaarde u dat u veel paramilitaire eenheden kon opnoemen maar toen u opnieuw gevraagd werd naar enkele namen kon u enkel "M.", de groep van K., en "W.E." opnoemen. Van een derde groep wist u slechts zeer gedeeltelijk de naam. U stelde opnieuw dat u niet geïnteresseerd was in namen. (CGVS, p.11) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in de regio Gali twee notoire Georgische paramilitaire groepen actief waren, met name 'White Legion' en 'Forest Brothers' die respectievelijk geleid werden door Zurab Samushia en Davit Shengelia. Dat u van geen van beide groepen de juiste naam kon geven, en dit terwijl u persoonlijk contact zou hebben gehad met Davit Shengelia, commandant van de 'Forest Brothers', ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u niet geïnteresseerd was in namen kan geenszins volstaan als verklaring, gelet op het feit dat deze groepen actief waren in de streek waar u woonde en gelet op de aard van de informatie

die u door zou hebben doorgegeven aan E. K. Bovendien had u zelf aangegeven dat u veel paramilitaire groepen kon opnoemen.

Voorts verklaarde u over E. K. dat hij direct na de oorlog (in 1993) gouverneur werd van de Kodorivallei. Hij zou dit gebleven zijn tot 24 juli 2006, toen de troepen van het ministerie van Binnenlandse Zaken de Kodorivallei binnenvielen. Gevraagd of hij ook de leider was van de Georgische militaire structuur in de Kodorivallei, stelde u dat hij niet de leider was van de militaire eenheden omdat hij een politieke functie had. (CGVS, p.13) Uw verklaringen worden op verschillende punten tegengesproken door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat E. K. pas in 1998 aangeduid werd als adjunct van de gevluchtigde vertegenwoordiger van de Georgische president, een functie die gelijkgesteld kan worden met deze van gouverneur. In 2000 werd hij gepromoveerd tot gevluchtigde vertegenwoordiger van de Georgische president. In deze hoedanigheid was hij tevens de commandant van de militaire structuren in de regio, een bevoegdheid die hij in maart 2004 terug verloor. Enkele maanden later, in december 2004 verloor hij ook zijn post van gouverneur van de Kodorivallei. Indien u werkelijk, zoals u zelf aangaf, sinds 1993 E. K. advies gaf en later frequenter en systematischer informatie doorgaf (CGVS, p.12), mag verwacht worden dat uw een betere kennis zou hebben over de positie en functie van E. K..

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u E. K. en andere paramilitaire leiders geholpen hebben in Abkhazië. Aangezien u vreest vervolgd te worden voor uw vermeende samenwerking met E. K., wordt door bovenstaande vaststelling ook de door u verklaarde vrees voor vervolging in ernstige mate ondermijnd.

Voorts dient nog vastgesteld te worden dat de door u verklaarde reisweg naar België niet aannemelijk te noemen is. U verklaarde dat u clandestien aan boord van een vrachtschip van Batumi naar Cherbourg reisde en dat u daar van boord ging. Samen met twee andere illegale passagiers zou u door een bemanningslid buiten het havengebied gebracht zijn. U zou zelf geen geldige reisdocumenten gehad hebben en u weet niet of er voor u bepaalde reis- en identiteitsdocumenten werden gebruikt door het lid van de bemanning. (CGVS, p.6, 7-8) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone strenge controles zijn van identiteits- en reisdocumenten. Ook de havens vormen buitengrenzen van de Schengenzone. Ook u zei dat er normaal gezien controles waren aan wal. Dat u in dit geval de Schengenzone kon binnenkomen zonder enige controle of zonder te weten wat voormeld bemanningslid gedaan heeft om deze controles te ontwijken (terwijl hij drie illegale personen het land wilde binnensmokkelen), is niet geloofwaardig te noemen.

Bijgevolg rijzen ernstige vermoedens dat u belangrijke informatie aangaande het moment en de wijze waarop u Georgië hebt verlaten, en/of de gebruikte reis- en identiteitsdocumenten (zoals een geldig internationaal paspoort met visum) voor de asielinstanties tracht te verbergen. Gelet op uw verklaring als zou u gevluchtigd zijn door de Georgische nationale autoriteiten is het belangrijk een juist beeld te hebben van de wijze waarop u uw land van herkomst hebt verlaten. Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de door u verklaarde reisweg brengen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Wat betreft de door u verklaarde problemen met de Abkhazische autoriteiten, die u zouden hebben bedreigd na de brand in uw huis (CGVS, p.15, 16) dient opgemerkt te worden dat hun reikwijdte beperkt is tot het grondgebied van Abkhazië en er bijgevolg aangenomen kan worden dat u buiten Abkhazië niet door hen zou worden gevluchtigd. Hierbij kan eveneens nog opgemerkt worden dat uzelf enkel aangaf in Georgië te vrezen voor vervolging door de Georgische autoriteiten.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopie van uw oude Sovjet rijbewijs – waarvan het verlies geattesteerd werd door de Lokale Politie – bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker erom zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, daar hij vaststelt *"dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"*. Verzoeker vraagt om de verwijzing van het dossier naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2. De Raad verwijst naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) waarin uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kunnen, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Voorts toont verzoeker op geen enkele wijze aan op welk vlak een desgevallend niet eensluidende rechtspraak zich situeert en welk nadeel dit voor hem met zich brengt.

Bijgevolg wordt het verzoek niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van artikel 15, sub c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Voorts beroept verzoeker zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Ten slotte roept hij de schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten *"van de feiten en de middelen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De aangevoerde schending van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, zonder enige uiteenzetting hieromtrent voldoet hier alvast niet aan.

3.3. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.4. Verzoeker werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van

toepassing kan zijn. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partijen staven dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 6 EVRM kan *in casu* niet dienstig worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit het betoog van verzoeker zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat deze bepaling evenmin dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en artikel 62 van de vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule. Evenwel stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker toont voorts niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de hiervoor omschreven vereisten, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.6.1. Uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de verwerende partij het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig acht omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij E. K. en andere leiders van paramilitaire groepen zou hebben geholpen, omdat de door hem geschetste reisweg niet aannemelijk is en omdat de vermeende problemen met de Abkhazische autoriteiten beperkt zijn tot het grondgebied van Abkhazië en er kan worden aangenomen dat hij buiten dit grondgebied niet zou worden geviséerd.

3.6.2. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is en de bestreden beslissing aldus ten onrechte is genomen. De door verzoeker ingeroepen vrees dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Het volstaat dus niet dat verzoeker stelt dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en betoogt dat hij niet enkel vanuit zijn persoonlijke ervaring

spreekt maar dat ook blijkt uit de hedendaagse situatie hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Een dergelijke verwijzing, de volgens verzoeker bestaande algemene situatie in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Het komt dus aan verzoeker toe om de vaststellingen van de verwerende partij, die pertinent zijn en gesteund worden door de stukken van het administratief dossier, met concrete elementen in een ander daglicht te stellen. Verzoekers standpunt dat de verwerende partij niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door hem gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees niet ernstig zijn, kan niet worden bijgetreden: In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd dat en om welke redenen het asielrelaas ongeloofwaardig is. Voorts moet de verwerende partij niet aantonen dat de feiten onwaar zijn.

3.6.3. Verzoeker doet *in concreto* gelden wat volgt :

*“De motivering van het CGVS is niet correct. Verzoeker voegt een bewijs waaruit blijkt dat E.Z. niet verbleef zoals verwerende partij (cedoca info) stelde en motiveerde (stuk 2)
Er is dus zeker geen sprake van onwetendheid in hoofde van [verzoeker] inzake de namen van de politieke partijen, hij kon er wel degelijk noemen maar ook ivm de kennis van de gouverneur is de motivatie niet correct.”*

3.6.4. Uit deze passage kan slechts de vermeende schending van de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsverplichting worden afgeleid, in het licht van de vereisten met betrekking tot de bewijslast bij het indienen van een asielaanvraag en het voldoen aan de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6.4.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Daarbij moet *in casu* in acht worden genomen wat volgt :

3.6.4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6.4.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat omstandig werd gemotiveerd om welke redenen het asielrelaas door de verwerende partij niet geloofwaardig werd bevonden. Verzoeker stelt dan wel dat hij een bewijs toevoegt waaruit zou blijken dat E.K. niet verbleef zoals de verwerende partij stelde en motiveerde, maar geeft op geen enkele wijze duidelijk aan waar de bestreden beslissing dan wel in gebreke bleef. De twee door verzoeker bijgebrachte stukken hebben weliswaar betrekking op de paramilitaire militie M en diens leider E.K., maar hieruit kan niet worden afgeleid op welke wijze ze de bevindingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Verzoeker komt evenmin tegemoet aan de eis om op een duidelijke wijze toe te lichten op welke wijze de in de stukken

opgenomen informatie zou kunnen aantonen dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van niet correcte of onvolledige informatie.

3.6.4.4. Voor het overige doet verzoeker geen pogingen om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te ontkrachten of te weerleggen, zodat ze -pertinent zijnde en gesteund door de stukken van het administratief dossier- onverminderd overeind blijven. Een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is dan ook niet aangetoond.

3.6.4.5. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft en verzoekers verwijzing naar artikel 15, sub c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, in samenhang met artikel 2, sub e), dient erop gewezen dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.6.4.6. Voorts wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, blijkt uit de niet weerlegde motieven van de bestreden beslissing dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dienaangaande dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn en *“verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nergens verwijst naar mensenrechtenrapporten, laat staan dat daaruit zou blijken dat in zijn land van herkomst een situatie van willekeurig geweld zou bestaan zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De gegevens van het dossier laten evenmin toe hiertoe te besluiten.

3.6.4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asielrelaas en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn relaas en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

3.6.4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad evenmin een manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.7. Het middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS